

ΘΑ ΣΕ ΣΩΣΩ
Ο,ΤΙ ΚΙ ΑΝ ΓΙΝΕΙ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΜΗΤΣΙΑΛΗ

ΘΑ ΣΕ ΣΩΣΩ
Ο,ΤΙ ΚΙ ΑΝ ΓΙΝΕΙ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Στη Χριστίνα και στο Νίκο, τους γονείς μου

ΘΑ ΣΕ ΣΩΣΩ Ο,ΤΙ ΚΙ ΑΝ ΓΙΝΕΙ

Συγγραφέας: Αλεξάνδρα Μητσιάλη

Διόρθωση: Παναγιώτης Τουρίκης, Αντωνία Γουναροπούλου

Εικόνες εξωφύλλου: Αντρέας Μαράτος, από τα βιβλία του *Βροχοποιός* και *Το δάσος με τα πετρωμένα αηδόνια*

© 2013, Εκδόσεις Κυριακός Παπαδόπουλος Α.Ε., Αλεξάνδρα Μητσιάλη

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Ιούλιος 2013

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-484-305-3

«Την ώρα που μιλούσαν λατρεύονταν και γελούσαν, ψιθυρίζοντας όρκους παντοτινής αγάπης, με μάτια υγρά από συγκίνηση. Πάνω τους απλωνόταν σιωπηλή η αιωνιότητα, τα αμέτρητα αστέρια που γέμιζαν το διάστημα».

Βίκτωρ Ουγκώ, *Οι Άθλιοι*, 1862

«Δεν υπάρχουν τετελεσμένα γεγονότα. Υπάρχει μόνο το Δίκαιο. Είναι αυτό που αποφασίζει για την τελική έκβασή τους. Το Δίκαιο είναι ακαταπόντιστο. Κύματα γεγονότων ορθώνονται να το σκεπάσουν μα αυτό αναδύεται».

Βίκτωρ Ουγκώ, *Πράξεις και Λόγοι, II, III – Η Κρήτη*, 1866

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μεγάλα και σύγχρονα θέματα αναδύονται μέσα από αυτό το μυθιστόρημα της Αλεξάνδρας Μητσιάλη. Μετανάστευση, ρατσισμός, ιδιαιτερότητα, αγάπη, φιλία.

Ξεδιπλώνονται όμως με τέτοιο τρόπο που κάνουν τον αναγνώστη να παρακολουθεί με κομμένη την ανάσα τούς ήρωες μα και τους κομπάρσους.

Ο ήρωάς της θαυμάζει έναν ήρωα μυθιστορήματος και παίρνει δύναμη απ' αυτόν, χωρίς να ξέρει κι αυτός ο ίδιος τη δύναμη που κρύβεται μέσα του. Το ξύλινο τρένο, οι κρύες ράγες, η λάσπη, τα σάπια σανίδια, οι αγκίθες ζωντανεύουν και παίρνουν ενεργό μέρος στην αφήγηση.

Όταν ο ήρωας σέρνεται μπρούμυτα στο χώμα, νιώθει ο αναγνώστης τι μπορεί να υποφέρει ένα κορμί που με τους αγκώνες, τα γόνατα, τις μύτες των ποδιών προσπαθεί να προχωρήσει για να φτάσει χωρίς να τον πάρουν είδηση στο πολυπόθητο τρένο.

Οι αναμνήσεις από τις στιγμές που βρισκόταν με το κορίτσι του είναι δυνατές και συγκινητικές, χωρίς περιττό λυρισμό μα με μια σπάνια τρυφερότητα που φέρνει στη μνήμη την ανάσα του

άλλου, το δέρμα, τη μυρουδιά, κι αυτά του δίνουν τη δύναμη να θέλει να τη σώσει όσο κι αν τα εμπόδια είναι αζεπέραστα.

...Κι αυτή η λάσπη, που κυριαρχεί σαν θεριό με χίλια πλοκάμια και, διαβάζοντας το βιβλίο, τη νιώθεις να κολλά απάνω σου.

«Μα ποιος θα μπορούσε να καταλάβει ότι η λάσπη, όσο πηχτή κι αν είναι, δεν μπορεί να εμποδίσει τίποτα;»

«Αυτός θα ξέφευγε από τη λάσπη, θα τα έβγαζε από κει μέσα τα πόδια του έστω κι αν χρειαζόταν να σκάψει με τα ίδια του τα χέρια και θα την τραβούσε κι εκείνη μ' όλη του τη δύναμη, ό,τι και να γινόταν».

Αν βγεις στο δρόμο αφού διαβάσεις αυτό το βιβλίο και συναντήσεις έναν ξένο να περπατά με σκυμμένο το κεφάλι, ίσως σου περάσει από το νου ότι μπορεί κι αυτός να έχει ζήσει κάτι ανάλογο με τον ήρωα του βιβλίου. Τότε σίγουρα δεν μπορείς να τον προσπεράσεις. Θα κοντοσταθείς, κι ίσως νιώσεις την ανάγκη να του απλώσεις το χέρι.

Άλκη Ζέη
Αθήνα, 19 Μαΐου 2013

ΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ο Ντιμίτρι στεκόταν εκεί από ώρα. Με το κεφάλι σκυμμένο, τους ώμους κολλημένους στα γόνατα, τα χέρια ν' αγκαλιάζουν δυνατά τα πόδια του, έμοιαζε, μέσα στα φυλλώματα της φτέρης, ένα κουβάρι παλιά ρούχα που κάποιος είχε ρίξει για σκουπίδια εκεί πολύ καιρό πριν. Εντελώς ακίνητος περίμενε κρατώντας την αναπνοή του. Και μόνο αν κάποιος ήταν πολύ κοντά και ήξερε τη θέση όπου ήταν κρυμμένος μπορεί να διακρίνει τα μάτια του να προεξέχουν λίγο πάνω από τα γόνατά του και να κοιτούν σκοτεινιασμένα προς τα δεξιά, στο βάθος του δρόμου που κατέβαινε προς το μέρος του.

Ο ήχος από αυτοκίνητα που πλησίαζαν γινόταν όλο και πιο δυνατός. Έρχονταν με χαμηλή ταχύτητα και τα λαμαρινένια σώματά τους ακούγονταν να τρεκλίζουν πάνω στις κοτρόνες και τις λακκούβες του στενού επαρχιακού δρόμου που δεν ήταν ασφαλτοστρωμένος.

Ο Ντιμίτρι είχε αποφύγει τον κακοτράχαλο δρόμο, φτάνοντας στο σημείο αυτό, αφού είχε διασχίσει με τα πόδια χωράφια, αφού είχε σκαρφαλώσει και κατεβεί λόφους και είχε περάσει μια ολό-

κληρη νύχτα, με μάτια κλειστά μα με αυτιά ανοιχτά, μέσα στην κουφάλα μιας μισοξεραμένης βελανιδιάς.

Δεν ήθελε με τίποτα να τον δουν. Ήθελε με κάθε τρόπο ν' αποφύγει οποιαδήποτε πιθανή συνάντηση με κάποιον περαστικό, κάτοικο των διπλανών χωριών που μπορεί να είχε πάρει πριν μέρες το τρένο για την πρωτεύουσα και τώρα να επέστρεφε σταματώντας σ' αυτόν το μισοξεχασμένο σιδηροδρομικό σταθμό του Πόπεφ.

Διασχίζοντας με τα πόδια τα χωράφια δεν κινδύνευε να τον δει κανείς, γιατί τα χωράφια ήταν από καιρό εγκαταλελειμμένα. Οι χωρικοί δεν τα καλλιεργούσαν πια, κι έτσι γεμάτα ψηλά χορτάρια και θάμνους είχαν προσφέρει στον Ντιμίτρι την καλύτερη κάλυψη.

Τα αυτοκίνητα πλησίασαν περισσότερο κι ο Ντιμίτρι μπόρεσε να δει μέσα στο φως που λιγόστευε ότι ήταν δύο αυτοκίνητα ιδιωτικής χρήσης κι ένα μικρό Φολκσβάγκεν φορτηγό, από αυτά που έβλεπε στο Σαντάνσκι να ξεφορτώνουν τρόφιμα για τα μαγαζιά.

Άσπρο, άσπρο, κόκκινο. Στη μέση το φορτηγάκι. Πέρασαν από μπροστά του, τον προσπέρασαν και μερικά μέτρα μακρύτερα φρέναραν και σταμάτησαν. Μπροστά τους, όπως ήξερε ο Ντιμίτρι, δεν υπήρχε τίποτ' άλλο από τον σιδηροδρομικό σταθμό με τα πράσινα κεραμίδια και τον παλιό πύργο ελέγχου που δε χρησίμευε πια. Κι ακόμα πιο μπροστά οι σιδηροδρομικές γραμμές. Οι σιδηροδρομικές γραμμές που έτρεχαν ολόισιες ανάμεσα στα χωράφια περιμένοντας το τρένο από την πρωτεύουσα, για να περάσουν τα σύνορα και να ξεχυθούν στην ξένη χώρα που απλωνόταν πέρα από αυτά, μέσα στο γκριζό φως του σούρουπου.